

Katecheza XXXI - Obrzędy wstępne: Akt pokuty, Gloria

Po pozdrowieniu wiernych, którzy tworzą wspólnotę jednego ducha i jednej wiary, celebrans kieruje szczególne wezwanie: *uznajmy przed Bogiem, że jesteśmy grzeszni, abyśmy mogli z czystym sercem złożyć Najświętszą Ofiarę*. Skąd takie wezwanie? Otóż warto przypomnieć sobie wydarzenie z Wielkiego Czwartku, gdzie Chrystus pochyla się przed Apostołami, aby umyć im nogi. Czyni to przed **rozpoczęciem ostatniej Wieczerzy**. Kiedy Piotr buntuje się, Chrystus mówi: *Jeśli cię nie umyję, nie będziesz miał udziału ze Mną*. Stając przed Bogiem, uczestnicząc w wielkiej tajemnicy wiary jaką jest Eucharystia, każdy winien być czysty wewnątrz. Dlatego w nauce Apostołów zapisanej w Didache znajduje się pouczenie: *W zgromadzeniu będziesz wyznawał swe błędy i nie pójdziesz na modlitwę z nieczystym sumieniem. Taka jest droga życia*. Stąd konieczność wyznania swoich win wobec zgromadzonego Kościoła, by sercem otwartym i wolnym od grzechu przyjąć Boże Słowo i łaskę Pana. Nasze uszy i oczy mają być otwarte na obecnego Boga w znakach, słowach i wspólnocie Kościoła, którą tworzymy.

Akt pokuty, który ma miejsce na początku Mszy św. składa się z czterech części:

1. zaproszenie, czyli wezwanie skierowane do wiernych;
2. chwila osobistej refleksji i rachunek sumienia;
3. wyznanie win – zgrzeszyłem myślą, mową, uczynkiem i zaniedbaniem;
4. prośba o przebaczenie – przeto błagam (...) o modlitwę za mnie.

Zrozumienie słów „Spowiadam się...” pozwala na uświadomienie sobie, iż wszyscy przychodzimy, by stanąć w obecności Boga wraz z Aniołami i Świętymi, by On okazał nam swoje miłosierdzie i dał nam zbawienie.

W polskiej wersji Mszału możemy spotkać cztery formuły wyznania grzechów jako akt pokuty:

1. spowiedź powszechna – „Spowiadam się...”;
2. forma dialogowana – „Zmiłuj się nad nami, Panie”;
3. Kyrie eleison tropowane czyli wstawki melodyczne z nowymi tekstami;
4. Aspersja – pokropienie wodą święconą.

Akt pokuty opuszcza się, jeśli celebrację poprzedza inne działanie liturgiczne np. procesja. **Zbawcza moc Eucharystii odpuszcza nam grzechy powszednie, ale nie grzechy śmiertelne.**

Starożytny hymn *Chwała na wysokości Bogu* to swoiste preludium do Eucharystii. Nie zawsze jest on włączony do Mszy św. Ów hymn recytuje się lub śpiewa w ważne dni, w niedziele i uroczystości (opuszcza się go w niedziele Adwentu i Wielkiego Postu). To piękna pieśń anielska wykonana po raz pierwszy w noc narodzenia Chrystusa, kiedy to aniołowie zaśpiewali: *Chwała na wysokości Bogu, a na ziemi pokój ludziom dobrej woli*. Słowa te wielbią Boga za wspaniałe i cudowne wcielenie Jego Syna, który dla ludzi stał się darem Bożej miłości. Do tych anielskich głosów Kościół dołączył szereg aklamacji wielbiących Boga, w których zebrani na uczcie Pana wyrażają radość płynącą z pełnych wdzięczności ludzkich serc. Stąd ten hymn bywa nazywany *wielką doksologią*, w którego słowach człowiek stworzony na obraz Boży wychwala Pana w tajemnicy Trójcy Świętej.

Ten hymn jest prawdziwym skarbem modlitwy. Warto pochylić się nad nim w czasie sprawowanej Eucharystii, jak również w osobistej modlitwie. Można go odmawiać jako modlitwę uwielbienia Boga.

Niech nasze dzisiejsze zaangażowanie w modlitwę **Chwała na wysokości** będzie wspólnym śpiewem ku czci Boga, który nas zaprosił i zjednoczył wokół stołu Słowa i Eucharystii, by uświęcić dzień Pański.